

Ίδρως ψυχρός περιέφερε το πρόσωπόν του. Πάραυτα δέ, ως εξ αὐτομάτου, ἐπρόφυλαξα αὐτὸν διὰ τοῦ σώματός μου καὶ ἐτόλμησα ν' ἀτενίσω πρὸς τὸ φοβερόν φάντασμα. Ἀλλὰ, μόλις ἔρριψα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως ἠννόησα τὴν ἀπάτην μου.

— Ἀνοήσαιο! ἀνέκραξα. Εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ σας, τοῦ δόκτωρος Οὐόλφ Σχούλτς.

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε ἡ Μανία, ἡ ὁποία μεταμορφοῦται διὰ νὰ μας ἐξαπατήσῃ... Παρατηρήσατε πῶς κινεῖται ἐντὸς τοῦ πλαισίου της!... Θέσατε τὴν χειρὰ σας ἐπ' αὐτῆς, διὰ νὰ πεισθῇτε! Εἶνε αὕτη, σας λέγω, εἶνε αὕτη!

Πιθανὸν νὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι αὕτη μόνη γνωρίζει νὰ παρίσταται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· οὐχ ἤττον ἔπρεπε νὰ δώσω θάρρος εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἀνθρώπον. Ἐπρεπε ν' ἀποκρύψω τοὺς φόβους μου καὶ νὰ δείξω γενναϊότητα. Ὅθεν προῦχώρησα πρὸς τὴν εἰκόνα. Ἡ καρδιά μου ἔπαλλε σφοδρῶς, μόλις δὲ ἀπείχον δύο βήματα ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐσκέφθην νὰ φύγω, νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν... Ὁ Σχούλτς με παρατήρει μετ' ἀγωνίας· θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων αὐτόν, ὅτι ἔπνεε τὰ λείψια... Ἐπὶ τέλους, κατανικήσας πάντα φόβον, προῦχώρησα ἐν βήμα ἔτι, ἔπειτα τὴν χειρὰ μου καὶ ἤγγισα τὴν εἰκόνα.

— Εἶνε εἰκὼν, σας εἶπα! ἀνέκραξα θριαμβευτικῶς, εἶνε εἰκὼν! Πλησιάσατε, παρατηρήσατε... Ἰδέτε πῶς κτυπῶ ἐπ' αὐτῆς...

Ὁμολογῶ ὅτι ἤμην ὑπερήφανος διὰ τὸν ἡρώϊσμόν μου.

— Εἰσθε βέβαιοι;

— Διαβόλε! βεβαιότατος, ἀγαπητέ μου. Ὑπῆρξατε θύμα φοβερᾶς ἀπάτης, ἀληθοῦς ὀπτασίας!... Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε.

— Ἴσως ἦτο ψευδαίσθησις, ὑπέλαβε κατηφής.

— Λοιπὸν καὶ τοῦτο ἂν ἦτο!... Μέγα πᾶγμα!... Δυσπεψία, ὄνειρον, ἐπιάλτης!... Ὁ Ἐσκιρὸλ κατατάσσει τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὰς παροδικὰς παθήσεις «Αἱ ψευδαίσθησεις, λέγει, διαφέρουσι τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς παραφροσύνης, καθ' ὅσον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ παρακρούοντες ἐνθυμοῦνται πάσας τὰς ιδέας, αἵτινες διεσάραξαν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ἐνῶ οἱ ὑπνοβάται καὶ οἱ παράφρονες λησμονοῦσι τὰ πάντα.»

— Τὰ λέγετε διὰ νὰ με πρηγορήσητε, εἶπεν ὁ ἱατρός, κινῶν τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, αὕτη εἶνε ἡ πεποιθήσίς μου! ὑπέλαβον. Ἰδῶμεν, φίλε μου, ἄς τὸ συζητήσωμεν. Ἐχετε νοῦν σταθερόν, λογικὸν εὐθύ· τοῦτο εἶνε φανερόν. Ἰδοὺ πεισθεθεὶς περὶ τῆς μὴ υπάρξεως τοῦ φαντάσματος καὶ ἤρκει μόνον τὸ θάρρος σας διὰ νὰ το ἀποδιώξη. — Λοιπὸν! ὑμεῖς, πεπαιδευμένοι, φιλόσοφοι, ἐμπειροί, πιστεύετε εἰς ὀράματα ἀντρείποντα τοὺς φυσικοὺς νόμους; Παραδέχεσθε, ὑμεῖς, ἱατροί, ὅτι νόσος τις δύναται νὰ ἐνσωματωθῇ καὶ

νὰ γίνῃ ὁρατή!... Εἴδετέ ποτε τὴν φθίσιν νὰ ἐπιφανῇ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν ἐπιθνατῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεραπεύετε;

— Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν φθίσιν, τὸ πᾶγμα διαφέρει.

— Ποσῶς!... Πρέπει λοιπὸν νὰ φαντασθῶμεν κόσμον συνιστάμενον ὑπὸ ὄντων δυσμόρφων, ἀπκισίων, παριστάντων τὸ μὲν τὴν πανώλην, τὸ δὲ τὸν κίτρινον πυρετόν!... Βλέπετε ἐντεῦθεν τὴν ἀσιατικὴν χολέραν, τὴν ὁποίαν νοσηρὰ φαντασία πλάττει φέρουσαν κίθαριν καὶ ἰνδικὸν ἐγχειρίδιον;... τὴν γελόιν καὶ καχεκτικὴν μορφήν τῆς Κορύζης πλήρους πάχνης ἐρχομένην εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ μεγάλου δουκός, ἐσπέραν τινα χοροῦ, καὶ ἀρπάζουσιν κατὰ τὴν ἔξοδον τὸν ἀθῶον στροβιλιστήν, ὅστις περιτυλίσσεται θερμῶς, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του!

Σφοδρὸς γέλως τοῦ ἱατροῦ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἤρχισα νὰ ἀποδιώκω τὴν παραφροσύνην του. Ἐν τούτοις διετέλει ἔτι σύννομος.

— Φρονεῖτε λοιπὸν, ὑπέλαβον, ὅτι ἡ παραφροσύνη εἶνε, ὡς τ' ἄλλα, θῦλος, ἀψαυστος... Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐνσωματωταί;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς θὰ ἦτο παραφροσύνη νὰ πιστεύω τοῦτο, ἀνέκραξα ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν παραδέχεσθε κόσμον ὑπερφυσικόν;

— Ἐξ ἐναντίας, τὸν παραδέχομαι πεποιοθῶς, διότι ὁ νοῦς κατ' ἀνάγκην ἀναγνωρίζει ἐν τῇ φύσει μυστηριώδεις δυνατόμεις, τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ νὰ ὀρίσῃ. Ἐν τῇ φυσικῇ ἀλληλουχίᾳ βεβαιούμεν τὴν ὑπαρξίν ἀβάρων καὶ ἀοράτων ρευστῶν, ὡς τοῦ μαγνητισμοῦ, τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὧν ἡ ἀρχὴ μᾶς διαφύγει. Ἡ φύσις ἔχει πανταχοῦ τοὺς αὐτοὺς νόμους· ὅπως τὸ ὄρυκτὸν βασιλεῖον, οὕτω καὶ τὸ ζωϊκὸν θὰ ἔχῃ ρευστὰ ἀκατανόητα ἔτι, ἢ κακῶς ἐννοούμενα ὑφ' ἡμῶν, ὡς ὁ μαγνητισμὸς διατελὼν μέχρι τοῦ νῦν ἐν καταστάσει ἐπιστήμης ὑποτυπώδους.

Ὁ ἱατρός με ἤκουε τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην· παρατήρουν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς καὶ διέκρινα ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐλαφρὸν μειδίαμα.

Τί ἐσήμαινε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο; Ἀγνοῶ· οὐχ ἤττον μικροῦ ἐδέησε νὰ πιστεύσω ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε παράφρων, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ ὑπέθετον αὐτὸν τοιοῦτον...

— Λέγετε, λέγετε ἀκόμη, μοι εἶπεν αἴφνης, καὶ ἀποδείξατέ μοι ὅτι εἰμαι ἀνόητος, ὅτι με ἀπατᾷ ἡ φαντασία μου καὶ ὅτι, μόνον ὅταν ἐγὼ θελήσω, θὰ ἱατρευθῶ...

Καὶ τότε ἤρχισα νὰ τῷ ἀναφέρω διάφορα παραδείγματα.

Ὅτε δὲ ἠννόησεν ὅτι ἐτελείωσα.

— Εὐχαριστῶ, μοι εἶπε θλίψας τὴν χειρὰ μου. Τώρα μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἐξέλθω;

— Ἀς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν κήπον ὁμοῦ, ἀπήντησα.

— Ὅχι, θέλω νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Ἐπὶ τῷ τῷ εἶπον.

Καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Ἦδη ἐννοεῖς εὐκόλως, φίλε μου, διατρίβεο καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν μου. Ἀύριον θὰ ἐπαναλάβω αὐτήν.

Ἐπεται συνέχεια.

*** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Δ'

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον χώραν αἱ παράδοξοι αὗται σκηναί, μεγάλη ταραχὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ Ἀλκαζάρ. Περιπολῖαι λοχγοφόρων καὶ πυροβολητῶν διήρχοντο ἐναλλάξ τὴν πλατεῖαν καὶ τὰς πέριξ συνοικίας, πρὸς πρόληψιν παντὸς ἐνδεχομένου ἀπεικτέου.

Ἡ βασίλισσα, καθήμενη εἰς τὰ δώματά της μετὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα καὶ τῆς βρασιλόπαιδος, δὲν ἀνησυχεῖ ποσῶς περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ βασιλέως, ὅστις συνείθιζε πάντοτε μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ περιφέρηται τὴν πόλιν μόνος, ἢ καὶ ἐν συνοδίᾳ ἐκδεδιτημένων τινῶν αὐλικῶν του, ὅπως πληροφορεῖται περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει διατρεχόντων. Τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη ἀπαισιῶν προαισθήσεων, ἠρώτα τὸν δὸν Βελτράν περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς στάσεως, θωπεύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς προσφιλοῦς δούκας Ζουάνας της, τὴν ὁποίαν, κοιμωμένην σχεδόν, ἐκάλυπτε διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

— Μάθετε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ κόμης γελῶν, ὅτι ἡ στάσις αὕτη ὅλου τοῦ σκυλολογίου τῆς πρωτευούσης δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ σοβαρὸν χαρακτήρα. Τὰ μικρὰ κυνάρια ὑλακτοῦσι πάντοτε ὁπισθεν τῶν μολοσσῶν, διότι φοβοῦνται μήπως τὰ δαγκάσουν.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐστέναξεν.

— Δηλαδὴ νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος, Βελτράν. Ἦθελον ὁμῶς νὰ σε βλέπω νὰ ἔχῃς ὀλιγωτέραν πεποίθησιν εἰς τοῦτο. Τὸ θλιβερόν τέλος τοῦ πανισχύρου στρατάρχου δὸν Ἀλβάρου Δὲ Λούνα, ἡ αἰφνιδίᾳ πτώσις τοῦ μαρκησίου Δὲ-Βιλλένα καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Τολέδης ἔπρεπε νὰ γίνωσι παραδείγματα εἰς σέ.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας ἐμειδίασε καί, ἀσπασθεὶς μετὰ παραφορᾶς τὴν ἀβρὰν χεῖρα τῆς Ἰωάννας.

— Ἀλλ' ἐγὼ, Μεγαλειοτάτη, εἶμαι ἰσχυρότερος τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Βιλλένα, τῇ εἶπε, τοσοῦτῳ μάλλον, καθόσον θὰ ἔχω πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέτρεψεν.

Ἡ βασίλισσα ἐστέναξεν ἀπὸ καρδίας καὶ πάλιν, ἔρριψε δὲ ἐπὶ τοῦ κόμητος βλέμμα πλήρες ἀθυμίας καὶ τρυφερότητος.

— Ἀ! Βελτράν, ἐπιθύρισε, προσπαθεῖς νὰ καταπραύνῃς διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν μειδιημάτων σου τὰς ἀνησυχίας μου· ἀλλ'

ἀγνοεῖς ὅτι δὲν ἀνησυχῶ δι' ἐμέ, ἀλλὰ δι' ἐσέ, διότι εὐρίσκεισαι εἰς προφανή κίνδυνον;

— Εἰς κίνδυνον ἐγώ, ὁ κόμης τῆς Δεδέσμας, ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἔχω ὑπὸ τὴν διαθεσὶν μου τοὺς θησαυροὺς, τὰ στρατεύματα, τὰς σφραγίδας τοῦ βασιλείου: ὑπέλαβεν ὁ δὸν Βελτράν, ὑψὼν ὑπερῆφάνως τὴν κεφαλὴν· ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ἐνθ' ὁ δὸν Ἑρρίκος εἶνε ἀπλῆ σκιὰ μόνον;

— Ἀχ! Βελτράν, Βελτράν! ἐπανελάβην ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τόνου ἀπελπιστικοῦ ὁμοιάζεις πρὸς τὰ κενόδοξα ἐκεῖνα παῖδια, τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύουσι τὰ κίβδηλα νομίσματα ὡς ἀληθῆ. Ἀνημονεῖς λοιπὸν ὅτι προδοσία ἐξυφαίνεται ἐναντίον σου, σκοποῦσα τὴν καταστροφὴν σου; Ἡ προδοσία αὕτη εἰσῆλθε καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς φρουροῦσι, καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν θεραπόντων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπηρετοῦσιν! Ἰσως, ἴσως, τὴν στιγμήν ταύτην, ὑπάρχει τις, ὁ ὁποῖος μᾶς βλέπει, χωρὶς νὰ τον βλέπωμεν, καὶ μᾶς ἀκούει, χωρὶς νὰ τον ἀκούωμεν.

— Ἀλλ' ἂν οἱ ἐχθροὶ μᾶς, Μεγαλειοτάτη, ἔχωσι κατασκόπους, ἡμεῖς ἔχομεν δημίους.

— Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε αὐτοὺς θὰ ἔχωμεν, δὸν Βελτράν, διότι ἡ ἐπανάστασις ὁσημέραι λαμβάνει μεγάλαν διαστάσιν καὶ ἐξαπλοῦται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Πρὸ τριῶν μόλις ἡμερῶν ὁ λαὸς ἐξηγέρθη ἐναντίον τῶν φόρων.

— Καὶ μήπως οἱ ἀρχηγοὶ τῆς στάσεως ταύτης δὲν ἀπηγγονίσθησαν ὅλοι;

— Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ καθημερινῶς μᾶς ὑβρίζουσιν ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, ἐμὲ καὶ τὴν βασιλοπαιδα, καὶ οἱ φρουροὶ τοῦ Ἀλκαζάρ δὲν τολμῶσι νὰ μᾶς ὑπερκατίσωσιν.

— Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πᾶρέλειψαν τὸ καθήκον των, θὰ τιμωρηθῶσιν, ἀνέκραξεν ὁ εὐνοούμενος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀντήχησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου θόρυβος ἐρρυθμῶν βημάτων, μεμιγμένος μετὰ κλαγγῆς ὀπλων, ἀναγγέλλων τὴν ἐπάνοδον τοῦ βασιλέως.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε σημάνει τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ κόμης Δὲ Δεδέσμας, καίτοι ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βασιλέως, δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωματίον του, ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῶν μέτρων, ἅτινα ὄφειλον νὰ λαβῶσι κατὰ τὰς κρίσεις καὶ ἐπειγούσας ἐκεῖνας περιστάσεις. Αἱ κατ' αὐτοῦ κατηγοροῖαι τοῦ ὄχλου, τὸ ἀτιμωτικὸν ὄνομα τῆς Βελτραγοπούλας, τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὴν βασιλοπαιδα, αἱ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως ὑβρεῖς τῶν στασιαστῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀναβῇ διὰ τὴν αὐρίον τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Ἡ δόνα Ζουάνα ἀπεκαυμήθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶπεν ἡ βασίλισσα, διακόψασα τὴν νεκρώσιμον σιγὴν, ἥτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἑρρίκου.

Βελτράν, δὲν φωνάζεις, σὲ παρακαλῶ, τὴν δόνα Μένσιαν νὰ ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ αὐτήν;

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς δόνας Μένσιας, ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν ἄκων.

— Περιέργον! εἶπε μειδιδῶσα ἡ βασίλισσα. Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, Βελτράν, τοῦ ὁποῖου τὸ μέτωπον συνοφρουοῦται ὅταν βλέπῃς τὴν δόνα Μένσιαν. Τί τρέχει;

— Διότι νομίζω ὅτι ἐκθειάζετε πάρα πολὺ τὴν καλλονὴν τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς εἶνε ἐνίοτε τοσοῦτον σκληρόν καὶ ἄγριον, ὥστε φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ καρδιά τῆς ὁμοιάζει πρὸς τὸ βλέμμα τῆς.

— Σιώπα, Βελτράν, μὴ συκοφαντῇς τὴν καλλιτέραν τῶν φίλων μου. Ἡ δόνα Μένσια εἶνε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ σύντροφος, μόνον δὲ ἐλάττωμα ἔχει, κατὰ τὴν ιδέαν σου, ὅτι εἶνε εἰς ἄκρον ἐνάρετος· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τῆς αὕτη δὲν τὴν ἐμποδίζει τοῦ νὰ ᾔνῃ ἐπιεικὴς εἰς τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων γυναικῶν. Δὲν ἐδυνάμην νὰ εὕρω καλλιτέραν γυναῖκα διὰ τὴν βασιλοπαιδα, τὴν ὁποίαν ἐπεριποιήθη πραγματικῶς ὡς ἀληθὴς μήτηρ, ὅτε ἦτο ἀσθενής, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου.

— Καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ζουάνα τὴν ἀγαπᾷ σχεδὸν ὅπως καὶ ὑμεῖς, Μεγαλειοτάτη. Βλέπετε ὅτι τὰ τέκνα οὐδέποτε σχεδὸν ἀπατῶνται εἰς τὰς συμπαθείας των· ὥστε πιστεύω ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν ὥραϊαν Παδίλλαν.

— Φώναξέ την, σὲ παρακαλῶ, διότι ἐκουράσθην πλέον.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέδας ἤγειρε τὴν αὐλαῖαν, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς βασιλοπαιδος καὶ εἶπε ὑψηλοφώνως·

— Δόνα Μένσια, ἡ βασίλισσα σὰς ζητεῖ. Ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη.

Δις ἔτι ἐπανελάβε τὴν διαταγὴν τῆς βασιλίσσης, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβε.

Ἀνῆσυχος καὶ σχεδὸν ἔντρομος καταστάς διὰ τὴν τοιαύτην παραδοξὸν σιωπὴν, ἠνέφξεν ἀποτόμως τὴν θύρην, ἀλλὰ πᾶρκατα ὠπισθοχώρησεν, ἀφείς τρομερὰν κραυγὴν.

Ἡ δόνα Μένσια ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, τὸ στόμα ἔχουσα περιδεμένον διὰ μακρὰς καὶ εὐρυτάτης ταινίας, ἐνθ' ἑτάρους ἄνδρες παρεφύλαττον ὀπισθεν τῆς θύρας, ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας γυνὰ τὰ ξίφη, τὰ ὁποῖα διεσταυρώθησαν πᾶραυτὰ ἐπὶ τοῦ συνήθους τοῦ κόμητος Δὲ Δεδέσμα.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ὀνειρον.

Ἐγνώριζε μὲν τοὺς ἐχθροὺς του, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζεν αὐτοὺς τοσοῦτον τολμηροὺς, ὥστε νὰ διειδύσωσι λαθρὰ εἰς τὸ Ἀλκαζάρ καὶ νὰ θέσωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὰς κεφαλὰς των ὑπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος. Ψυχρὸς ἰδρὼς περιέρρεε τὸ μέτωπόν του, θεωρῶν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν δὸν μαρκήσιον Παχέκον Δὲ Βιλλέναν, τὸν δὸν Πέτρον Ζιρών, τὸν Μπεναβέντεν καὶ τὸν Παλέν-

σιαν, τοὺς μᾶλλον περιβοήτους ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας.

Προσεπάθησε νὰ δεῖξῃ γενναιότητα καὶ ἠθέλησε νὰ μειδιᾷ. Ἀλλ' οἱ ὀδόντες του συνεκρούσθησαν παραδόξως, ὅτε ἤκουσε τὴν ἄγριαν φωνὴν τοῦ Βιλλένα, ὑψώσαντος κατ' αὐτοῦ τὸ ξίφος του.

— Μὴ κινήθῃς καθόλου, δὸν Βελτράν, ἄλλως εἶσαι χαμένος!

Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου καὶ ἐκπλήξεως, εἶχε πλησιᾶσει πρὸς αὐτὸν ὡρὰ καὶ ἀπειλητικὴ, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν βασιλοπαιδα κοιμωμένην.

— Ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κλέπται καὶ οἱ δολοφόνοι, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νὰ εἰσέλθωσιν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης; Ἀ! αὐτοὶ θὰ ᾔνῃ ἀτιμοὶ, κακοῦργοι καὶ ὄχι εὐγενεῖς.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας εἰδείξε διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του τὸν εὐνοούμενον καὶ ὑπέλαβεν εὐσταθῶς.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς ἔδωκε πρῶτος τὸ παράδειγμα, Μεγαλειοτάτη. Ἐζητοῦμεν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ καί, ὅπως τὸν ἀνέυρωμεν, ἠναγκάσθημεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης εἰς ἀκατάλληλον πραγματικῶς ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως κοιμᾶται ἡ Α. Μ. ὁ σύζυγός τῆς. Πταίομεν λοιπὸν ὑμεῖς, Μεγαλειοτάτη, ἂν κρύπτητε ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τὸν ἀτιμον τοῦτον εἰς τὰ δώματά σας, διακινδυνεύουσα χάριν αὐτοῦ τὴν τιμὴν σας;

— Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα, ρίψασα ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν συντρόφων τοῦ μαρκησίου. Καὶ πῶς! ἐπιτρέπετε, κύριοι, ἐνώπιόν σας νὰ ὑβρίζηται μία γυνή, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε βασίλισσα, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐσέβετο;

— Μεγαλειοτάτη, δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε ἀπὸ ὑμᾶς, ἀπήντησεν εὐσεβῶς ὁ δὸν Πέτρος Ζιρών· οὐδεὶς ἐκ τῶν συναδέλφων μᾶς θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ προσβάλῃ τὴν Α. Μ. τὴν βασίλισσαν. Εἰσθε ἐλευθέραι. Καλέσατε εἰς βοήθειάν σας τοὺς σωματοφύλακάς σας καὶ τοὺς φρουροὺς καὶ διατάξατε, ἂν θέλετε, νὰ μᾶς συλλάβωσι. Δὲν θ' ἀντισταθῶμεν ποτὲ· ἀλλὰ, πρὶν ἢ θρᾶκύσωμεν τὰ ξίφη μᾶς ὑπὸ τοὺς πόδας σας, θὰ φονεύσωμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐντὸς τῶν δωματίων σας, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας, ὅπως ἀποπλύνωμεν τὸν ῥύπον, διὰ τοῦ ὁποῖου οὗτος ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομά σας.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐφρικίασεν· οὐχ ἦττον, προσποιηθεῖσα ἀδιαφορίαν, προσέθηκεν.

— Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ σκοπός σας;

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐπανελάβην·

— Οὐδεὶς γνωρίζει τὴν παρουσίαν μᾶς εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, Μεγαλειοτάτη. Ἀς ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις μᾶς ὁ δὸν Βελτράν καὶ ἡ ζωὴ του, ὡς καὶ ἡ τιμὴ σας, θὰ σωθῶσι.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέδας ἀνένηψε τότε ἐκ τοῦ ληθάργου, ὅστις εἶχε καταλαβεῖ αὐτόν, καί, ρίψας βλέμμα ἀγέ-

ρωχόν ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων του, εἶπεν εἰς αὐτούς.

— Τί ζητεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ, κύριοι; Τὸ βελάντιόν μου; Πολὺ καλὰ! λάβετε το!

Ὁ δὸν Παχέκος ἔσεισε περιφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Θεέ μου! εἶπε, μὴ παρεξηγεῖτε, κύριοι. Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων τῶν ἐπαιτῶν, τοὺς ὁποίους καθ' ἐκάστην ἔλεετ' ἡ βασιλόπαις. Ἠλθομεν νὰ σας ζητήσωμεν μίαν χάριν μικροῦ λόγου ἁξίαν, δηλαδὴ μίαν ὑπογραφὴν κάτωθι ἐνὸς ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς συνετάξαμεν. Βλέπετε ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ ἀπαιτητικοί.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἀνεσκήρτισεν. Ἐννόησε πάραυτα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς πτώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑψίστης θέσεως, ἐφ' ἧς ἔλαμπεν ὡς ἀστὴρ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζόφου τῆς ἀμαθείας τοῦ λαοῦ· ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του ἀνευ ἀντιστάσεως, καίτοι ἡ χεὶρ του ἦτο εἰσέτι ὠπλισμένη διὰ τοῦ ξίφους του, καίτοι μία μόνη φωνὴ του ἐδύνατο ν' ἀφυπνίσῃ τὰ κοιμώμενα στρατεύματά του. Ἀλλ' ἡ προδοσία εἶχε πράξῃ λύσει πάσας τὰς δυνάμεις του. Οὔτε ἡ δωροδοκία, οὔτε ἡ ἰσχὺς, οὔτε ἡ ἀντίστασις, οὔτε ὁ δόλος ἐδύναντο νὰ σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐνέδρας ἐκείνης, εἰς ἣν ὡς διὰ μαγείας ἐνέπεσε.

Καὶ τότε περιέβαλε δι' ἐνὸς βλοσυροῦ καὶ ἀστραπιαίου βλέμματος τὸ δωμάτιον τῆς βασιλόπαιδος καὶ εἶδε τὴν δόναν Μένσιαν ὀρθίαν παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ ἀφαιροῦσαν σιωπηλῶς ἐκ τοῦ στόματος τῆς τὸ φίμωτρον Αἰφνης ἀκτὶς ἐλπίδος ἀνεξωπύρωσε τὴν καρδίαν του καὶ ἐμεδίδασε πρὸς αὐτὴν συμπαθῶς ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ νέα αὕτη τὸν ἠγάπη, ἐσκέφθη ὅτι ἀναμφιβόλως θὰ μετέβκινε κρυφίως νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς φρουροὺς του, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐδαυκάλισε πρὸς στιγμὴν τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀναλογισθέντος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξεδικεῖτο τοὺς ἐχθρούς του.

Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ ὅτε εἶδε τὴν δόναν Μένσιαν δεικνύουσαν αὐτῷ διὰ τοῦ λιχανοῦ τὴν βασιλίσσαν μετὰ βλέμματος φλογεροῦ, ἀπαστράπτοντος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, καὶ ἐπαναθέτουσαν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τῆς τὸ φίμωτρον ἐπὶ τῶν χειλέων της! Ὁ δὸν Βελτρὰν ἠννόησε τότε τὴν ἀπάτην καὶ ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ἡττημένον.

Ἐν τούτοις ἡ βασιλίσσα πλήρης ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ἠρώτησε μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονητικῆς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν.

— Καὶ τί περιέχει λοιπὸν τὸ ἐγγράφον τούτο, κύριοι;

Ὁ δὸν Παχέκος ὑπεκλίθη.

— Μία ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ὁμολογία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέδας ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ δόνα Ζουάνα δὲν ἔχει οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ στέμματος τῆς Καστίλλας.

— Καὶ εἰπετε ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς χάριτος μικροῦ λόγου ἁξίας; ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα προσπαθοῦσα νὰ καταστείλῃ τὴν

ἀγανάκτησιν αὐτῆς. Καὶ διατί — ἂν μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, κύριοι — διατί τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἤδη κοιμάται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγνοοῦν τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὸ ἀπειλεῖ, διατί νὰ κηρυχθῇ ἐκπτώτων τῶν δικαιωμάτων του;

Καί, ταῦτα εἰπούσα, προσήλωσεν ἀγρίως τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ Βιλλέναν, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐταπεινώσε μὲν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἶτα, ἀναλαβὼν θάρρος, ἀπήντησεν ἀταράχως.

— Διότι, διὰ νὰ κληρονομήσῃ μία βασιλόπαις τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς της, πρέπει νὰ ᾔη τέκνον αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ δόνα Ζουάνα, Μεγαλειοτάτη, ὡς λέγει ὁλος ὁ κόσμος, δὲν εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ἑρρίκου.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΟΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Η'

Ἡ ἡὺς ὑποφώσκουσα εὔρε τὴν Ροζίναν ἐξυπνον ἐπὶ τῆς κλίνης. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἡ νεανίς διετέλει, ὡς εἰκός, τεταραγμένη, μόλις δὲ κατελάμβανεν αὐτὴν ὁ ὕπνος καὶ ἀφυπνίζετο. Τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο σιωπηλόν, τοῦθ' ὅπερ τὴν καθυσχάζε. Πικίλοι συλλογισμοὶ συνεκκῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ της, ἰδίᾳ δὲ ἐταρσσεν αὐτὴν ἡ ἀπόφασις ἣν ἔλαβεν ἐν στιγμῇ ἐκτάκτου παραφροῆς καὶ τὴν ὁποίαν, μετ' ὅλους τοὺς φόβους της, εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ φέρῃ εἰς πέρας. Γεννηθεῖσα ἐν τῇ πόλει τοῦ ἐγγχειριδίου καὶ τῶν γονδολῶν, τῆς προσωπίδος καὶ τοῦ δηλητηρίου, εἶχε τὴν καρδίαν εὐεπίφορον εἰς τὰ ταραχώδη συναισθήματα καὶ τὰς μυστηριώδεις ρωμαντικὰς σκηναίς.

Ἄμα ἰδοῦσα τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ λυκαυγὸς ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν κλίνην της παραθύρου, οὕτινος ἀνέστρεπε τὰ παραπετάσματα, ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνετο πλέον νὰ κοιμηθῇ. Ἐνθεν μὲν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔνθεν δὲ ἡ ὑπόκωφος βοή, ἥτις παρκαλουθεῖ τὴν ἐξέγερσιν τῆς κοιμωμένης πλάσεως, ἠλάφρυναν τὸ στῆθος αὐτῆς, ὅπερ ἐπέβλεπε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ σινοχρὴ τυχὴ καὶ τὸ μελαγχολικὸν τῆς νυκτὸς. Ἀλλὰ, μὴ θέλουσα ν' ἀνησυχῇ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὧν ἠγνόει τὰς ἐξείας, παρέμεινεν ἐν τῇ κλίνῃ, τηροῦσα τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ βραχίονος. Ἐμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπὶ πολὺ, ἐνῶ ἡ τελευταία περιπέτεια τοῦ νεαροῦ της βίου διήρχετο πρὸ τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της ὡς μαγικὴ φαντασμαγορία.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ὁ Λουκιανός,

ὅστις, ἀποφεύγων νὰ ταραξῇ τὴν γείτονα του, προσεπάθει νὰ θορυβῇ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

Ἡ Ροζίνα ἐνόησε τούτο, φρονούσα δὲ ὅτι δὲν ἦτο πρόπον νὰ τῷ ἀπευθύνῃ πρώτη τὸν λόγον, κατέφυγεν εἰς τὴν πολλὰ σημαίνουσαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ καταφεύγομεν βῆχα. Ἐβῆξεν ἀπαξ ἡ δὲς.

— Ἐξυπνήσατε, γειτόνισα; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Ναί, κύριε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου εἶμαι ἐτοιμή, ἀπεκρίνατο ἡ Ροζίνα.

— Ὅταν εἶναι καιρὸς, εἰδοποιήσατέ με προσέθηκεν ὁ νέος.

Ἡ Ροζίνα, κατελθοῦσα τῆς κλίνης καὶ νιφθεῖσα, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ κάμῃ χοῦπιν καὶ τῶν μύρων τοῦ Λουκιανοῦ, ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐκρούε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὅστις, πρὶν ἀνοίξῃ αὐτήν, ἐσήμανε τὸν κώδωνα, καλῶν τὴν οἰκοδέσποινα σπεύσασαν ἀμέσως. Ὁ Λουκιανός, ἀνοίγων οὕτω τὴν θύραν, παρέστηεν εἰσὸν σύγχρονόν εἰς ἀμφοτέρας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ.

— Θὰ πάρετε καφρὲν μὲ γάλα, δεσποινίς, ἠρώτησεν, ἢ θέλετε ἄλλο τι;

— Εὐχαριστῶ, κύριε, θὰ πρῶ οὔ, τι παίρνετε συνήθως καὶ σεις.

— Φέρετέ μιν, λοιπὸν δύο καφρέδες μὲ γάλα, κυρὰ-Λουίζα, εἶπεν ὁ Λουκιανός πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά παρετίθετο ἐνώπιον τῶν νέων δίσκος, περιέχων πάντα τ' ἀναγκαῖα, ὃν θέτο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ οἰκοδέσποινα ἐξῆλθε πάραυτα, ἀφεῖσα αὐτοὺς μόνους.

Ἡ θέσις αὐτῶν, εὐρισκομένων ἀπέναντι ἀλλήλων τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦτο ἀρκετὰ δύσκολος.

Τὸ νυκτερινὸν σκότος, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ ἀσθενὲς τῶν λαμπτήρων φῶς, ὅτε τὰ βλέμματα δὲν δύνανται νὰ συναντηθῶσι ζωηρῶς, καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους τολμηροτέρους· ἄλλως ὅμως ἔχει τὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ἡ ἐκφρασις τοῦ βλέμματος διαγράφεται καθαρῶς καὶ αἱ ἐλάχισται μεταβολαὶ ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ δὲν διαφεύγουσι τὴν παρατήρησιν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Λουκιανός, ἐτοιμαζὼν τὸ κυμβίον τῆς Ροζίνας, ἐμελέτα τὴν μορφήν τῆς νέας, ταπεινούς της ὀφθαλμούς, αὕτη δὲ πάλιν, παραδοκoῦσα τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Λουκιανός εἶχεν ἀλλαχοῦ ἐστραμμένην τὴν προσοχήν, ἐξήταξε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ τόσον παραδόξως φιλοξενούντος αὐτὴν καὶ ἐπεμβάντος ἀπροσδοκῆτως πρὸς σωτηρίαν της ὡς ἐκ μηχανῆς Θεοῦ.

Οἱ πρώτοι βλωμοὶ διήλθον οὕτως ἐν σιγῇ, ἣν πρῶτος διέκοψεν ὁ Λουκιανός.

— Πῶς ἐπεράσατε τὴν νύκτα; ἠρώτησε.

— Πολὺ καλὰ, καλλίστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ροζίνα.

Μετὰ τὴν τυπικὴν ταύτην ἐρώτησιν πάλιν ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπὴ· διότι ἀμφότεροι ἐδίσταζον νὰ λαβῶσι θέμα ὁμιλίας τὰ νυκτερινὰ συμβάντα καὶ τὴν δούσαν αὐτὰ ἀφορμήν.

Ἐπὶ τέλους: